

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

HELEN
DICKSONOVÁ

Zničená pověst

HELEN DICKSONOVÁ

ZNIČENÁ POVĚST

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

žijeme v době, kdy členové vyšší společnosti, takzvané celebrity, dělají vše pro to, aby se neztratili z očí veřejnosti. Je jim jedno, jestli se o nich bude hovořit s uznáním, nebo jestli budou známí kvůli nějakému skandálu. Vítají jakoukoli publicitu. Vyšší společnost v minulosti takhle benevolentní nebyla. Dobrá pověst byla důležitá a v případě žen přímo zásadní. Obě mé zářijové romance – Nestydatá nabídka a Zničená pověst – zastihují hlavní hrdinky v situaci, která je pro jejich pověst klíčová. A i když ženy v minulosti byly stále pod drobnohledem mravokárců a neměly mnoho prostředků, jak se bránit pomluvám či jiným zlomyslnostem, nemusíte pochybovat, že by v mých příbězích nakonec nezvítězila romantika a láska.

Přeju Vám ničím nerušené, příjemné chvíle s knihou.

S láskou

Váš Harlequin

Helen Dicksonová

ZNIČENÁ POVĚST

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Too Scandalous for the Earl

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Helen Dickson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1845-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1846-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1847-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

1812

Tilly byla svéhlavá, vášnivá a snad až příliš energická; měla divokou a nedisciplinovanou povahu, ale tyto charakterové nedostatky byly více než vyvažovány její krásou, šarmem a pohotovou bystrostí. Neměla v sobě nic zlého, byla jen hrdá, sebevědomá a odhodlaná ke svobodě, takže byla vždycky připravená překonat každou překážku, která se jí třeba postavila do cesty. To bylo však předtím, než se jí dostalo pochybného seznámení s Richardem Coulsonem.

Když si ji její bratr Charles, který poslední měsíc pobýval u přátel v Sussexu, povolal do přijímacího salonu, zmocnila se jí už cestou dolů po schodech nevysvětlitelná úzkostná předtucha.

Tilly vstoupila do místnosti a zjistila, že Charles tam na ni už čeká. Pořád ještě měl na sobě svůj cestovní oděv, stál u krbu a byla na něm znát netrpkost a snad i potlačovaný hněv. Měl pohlednou tvář, tedy byla by pohledná, nebýt toho chmurného zamračeného výrazu, který momentálně křivil jeho rysy. V okamžiku, kdy za sebou zavřela dveře, rozpoutal dlouhou přísnou tirádu, v níž odsuzoval její nedávné údajně ostudné chování.

„Tak tady jsi. Teta Charlotte mi sdělila, že si začínáš v mé nepřítomnosti nějak moc vyskakovat. Vážně, Tilly, cožpak nikdy nedospěješ? Jsi chytrá, bystrá a máš dost zdravého rozumu v hlavě. Ale jsi taky problematická a děláš nám neustále těžkou hlavu. Na každém kroku zkoušíš, co ještě snese moje trpělivost. Žiješ jen v přítomnosti a nedbáš na nic, co náhodou nemá něco společného s koňmi a potulováním někde venku. Krátce řečeno, vypadá to, jako by ses rozhodla nastoupit cestu sebezničení.“

Tilly si povzdechla. Její bratr dokázal být neuvěřitelně otravný, když se pokoušel nastolit disciplínu. „Je mi to líto, Charlesi, opravdu,“ odpověděla jen s mírným vzdorem v hlase. „Upřímně se omlouvám za všechny potíže, které jsem způsobila. Neměla jsem to v úmyslu. Netušila jsem, do čeho jsem se dostala.“

„Je toho mnohem víc, co netušíš.“

Přikývla. „Vypadá to tak,“ odpověděla a zatvářila se poslušně, ačkoli nikdo, kdo Tilly Andersonovou znal, si nemohl myslet, že v sobě má přirozenou poslušnost či poddajnost.

„V současné chvíli to vypadá tak, že ten úkol vychovat z tebe dámu, jakou z tebe chtěla mít naše matka, je prakticky nemožný.“

„Jsem si jistá, že pro tebe musím představovat obrovské zklamání, Charlesi, ale slibuji ti, že se v budoucnosti vynasnažím, abych tě už dál netrápila. Opravdu se budu moc snažit.“

„Na to už je pozdě. Jak jsi to mohla dopustit? Nemáš snad v sobě špetku schopnosti rozpoznat, co je tvou povinností? Jak to, že jsi naprosto zahodila veškerou slušnost? Coulson v tobě uviděl snadnou kořist! Měla sis to uvědomit, než ses s ním zapletla. Jsi příliš mladá a nezkušená na to, aby sis dokázala

poradit s mužem... jeho typu. Mladé dívky v rozpu-
ku, jako jsi ty, si takoví muži dávají k snídani. Je to
sukničkář a celý svůj majetek dává v sázku svými
hráčkými neřestmi. Nakonec ožebračí i svého otce.
Kde ses s ním vůbec setkala?“

„Když jsem se byla projet v parku.“

„Sama?“

„No... ano. Tetičce Charlotte nebylo ten den zrov-
na moc dobře, a...“

„A tys neměla dost rozumu v hlavě, aby sis s sebou
vzala aspoň služku?“

„Služky tetičky Charlotte nejezdí na koni a víš sám
velice dobře, že se necítím dobře zavřená v kočáře.“

Charles se vyčerpaně obrátil ke své sestře zády.
Umanitou a až příliš kurážnou Tilly nebylo ani tro-
chu snadné zkrotit. „To jsou výmluvy, jen samé vý-
mluvy, Tilly. Teta Charlotte má dva podkoní, kteří se
jí starají o koně.“

„Jeden z nich mě příležitostně doprovází.“

„Ne dostatečně. Coulson ti zničil pověst.“

„Ne, nezničil. Nijak mě nezneuctil,“ namítala Ti-
lly.

„Jako by to udělal.“

„On... požádal mě o ruku,“ dodala Tilly váhavě.

„A tys ho, díkybohu, odmítla. Kdykoli jindy a kdy-
by šlo o kohokoli jiného, kdo se neboří čím dál hlou-
běji do nemorálnosti a dekadence, bych trval na tom,
aby sis ho vzala. Ale Coulson je darebák první třídy.
Omámil by tě růžovými slovíčky a pak bys byla celý
život zoufalá a nešťastná.“

„Já vím. Nechtěla jsem se za něj provdat. Cítím se
tu ale někdy velice osamělá, když mám jako společ-
nost jen tetičku Charlotte.“

„Pro to, co jsi udělala, neexistuje žádná omluva,

Tilly. Moji přátelé mě informovali o tom, že se schyluje ke skandálu, který se týká mojí vlastní sestry, ke skandálu, který jsi způsobila výhradně ty svými činy. Tomu se snad ani nedá věřit!“ Charles si frustrovaně prohrábl vlasy. „Už ses do jisté míry nechvalně proslavila a já vím velice dobře, co se stane s mladou dívkou, která nedokáže splnit očekávání společnosti. Jsem doopravdy hluboce rozhořčený. Ani v tom nejdivočejším snu bych si nepředstavil, že vstoupíš do kontaktu s mužem, o jehož nemorálních eskapádách si vypráví celý Londýn. Jak může mít někdo takový tu drzost a nestoudnost zahrávat si s poloviční sestrou Williama, markýze z Elvingtonu?“

Williamův otec zemřel, když bylo jeho synovi teprve osm let. O rok později se jeho matka znovu provdala za sira Edwarda Andersona. Charles a Tilly byli plodem tohoto druhého manželství a Williamovi na jeho sourozencích z matčiny strany velice záleželo.

Tilly měla tu slušnost, že sklopila oči a upřela je na dlaně, které měla sevřené v klíně. Nebylo pochyb, že až se William o této její poslední výstřednosti dozví, bude stejně rozčilený jako Charles. Charles měl pochopitelně pravdu, to uznávala. Při svých projížďkách parkem si získala přízeň několika mladíků, mezi nimiž vynikal právě Richard Coulson, který byl poněkud drsným způsobem pohledný a byl velice populární i pro svůj smysl pro humor. Oslovil ji, když se jí podařilo setřást sluhu, který ji doprovázel, ale nedokázal udržet krok s její rychlou jízdou, protože dokázala cválat, jako by ji honil sám ďábel.

Richard jí byl okouzlen, naprosto jí propadl a brzy se v jejích rukou pod útoky velikých fialkových očí a sladkých úsměvů proměnil ve tvárnou hmotu. Pro Tilly to byla jen hra; dělala to vše jen proto, aby

zaplašila hroznou nudu, která ji mučila. Ale majetnické chování, které se u něj brzy začalo projevovat, ji velice obtěžovalo. Když se s ním jednou náhodou ocitla o samotě, měl dokonce tu drzost ji políbit. To od něj považovala za hanebné a arogantní. Šokoval ji a znechutil.

Celá ta hra jí zhořkla, protože Richard jí byl zcela posedlý, a navíc nebyly jejich kontakty už ve společnosti tajemstvím. Myšlenka na nadcházející sezónu a na manželství obecně, protože to bylo přesně tím, oč celou probíhající plesovou sezónu šlo, ji odpuzovala. Usoudila, že něco takového není nic pro ni a dala mladému muži košem v zaslepené nevědomosti ohledně toho, jaké bude mít jejich vztah důsledky. Její naivita a nezkušenost ji nijak nepřipravily a nevyzbrojily proti mladému muži s Coulsonovou pověstí.

„Nejraději bych Coulsona za tohle zabil,“ soptil Charles. „Za chvíli si o tom bude povídat celé město a od lidí v Londýně nemůžeš čekat žádnou shovívavost.“

Aby Coulson nevypadal jako hlupák, kterého zesměšnila mladá a nevědomá dívka, jako by náhodou mu uklouzl jazyk, aby vše ještě zhoršil a obrátil mínění společnosti proti Tilly. S hraným smíchem a lehkostí vyprávěl svým přátelům, že Tilly pro něj byla jen taková vějička, zábavně svérázný a patetický drobeček na hraní, a pokud by se náhodou na jeho nabídku k sňatku chytila, že stejně neměl ani na vteřinu v úmyslu ji dodržet.

Když vstoupila služebná s dopisem na stříbrném tácku, Charles se obrátil od okna. „Zrovna pro vás přišel nějaký dopis, pane Andersone,“ oznámila mu, vysekla drobné pukrle a zase odešla.

„Děkuju ti, Betty.“ Přelétl obálku očima

a neotevřenou si ji vložil do kapsy. Pak obrátil svou pozornost opět k Tilly. Měla sklopenou hlavu a přes obličej jí padal vodopád lesklých vlnitých vlasů. Povzdechl si a potřásl hlavou. „Musíš se toho o životě ještě mnohé učit, Tilly,“ pronesl laskavějším tónem. „Vezmu si volno ve Společnosti a odvezu tě do Cranfordu. Snad tě William s Annou budou schopni přivést k rozumu, ačkoli... S tou tvou nepoddajnou povahou s tím budou mít hodně práce.“

Tilly si vzpomínala na chvíli, kdy poprvé viděla Cranford Park. Nebylo to tam ani trochu takové, jak si představovala. Byla uchvácená jeho nádherou, která byla čistá, elegantní, ale bez jakékoli pompy a arogance. To byl domov jejího bratra z matčiny strany, domov jeho předků. Po smrti jeho dědečka, k níž došlo před půl rokem, se stal markýzem z Elvingtonu. Když se po několika letech vrátil z Indie, trval na tom, aby oba jeho sourozenci našli svůj domov také na Cranfordu. Charles, který pracoval pro Východoindickou společnost v Londýně, se však usadil v městském domě v Mayfairu. Tilly mezi oběma místy cestovala, v poslední době ale trávila většinu času u tety Charlotte v Chelsea. Tento pobyt měl posloužit jako příprava pro nadcházející uvedení do společnosti.

Tilly byla celou rodinou nesmírně milovaná a hýčkaná, ale všechna ta pozornost, ačkoli by mohla být u jiné povahy nebezpečná, u ní ani v nejmenším nevedla k rozmazlenosti ani sobectví. Byla veselá, vždy pohotová se usmát, a měla vřelé a velkorysé srdce. Největší žal v životě zažila v době, kdy jako dítě přišla o otce, a pak později, když jí zemřela i maminka. V té době pocítila, že z jejího života zmizelo cosi velice zásadního.

O krutém a nelítostném světě, který existoval za

zdmi její bezpečné a pohodlné existence, nevěděla nic. Teta Charlotte, která byla sestrou jejího otce, jí poskytovala jemné vedení a upevňovala v ní smysl pro zdravý rozum, a stala se její životní kotvou a jistotou. Teta Charlotte během dávné nešťastné nehody na honu ztratila svou životní lásku, a ta tragická událost ji poznamenala natolik, že se už nikdy neprovdala. Pro svou neteř Tilly si ale vroucně přála, aby mohla zažít skvělou londýnskou sezónu, aby se seznámila s významnými lidmi z dobré společnosti, aby navštěvovala plesy a večírky.

Tilly si byla vždycky velice dobře vědoma, že v okamžiku, kdy vstoupí do místnosti, obrátí se k ní všechny oči a brzy je obklopena množstvím lidí, většinou mladých mužů, kteří si očividně myslí, že by mohli se sestrou markýze z Elvingtonu zkusit své štěstí. Tak tomu bylo od chvíle, kdy se poprvé objevila na veřejnosti. Měla auru, která ji činila zvláštním způsobem výjimečnou, ačkoli ona sama si tuto svou vlastnost neuvědomovala.

Předtím, než se dopustila té pošetilosti s Richardem Coulsonem, obdržela nálepkou nejkrásnější mladé ženy, která se zúčastní nadcházející londýnské sezóny: říkalo se o ní, že bude nejžádanější debutantkou, která vstoupí do manželské arény, a to bylo pro jakoukoli dívku skutečně veliké vyznamenání. Tilly sama si přála, aby raději nebyla tak atraktivní, protože lidé, zejména mladí muži, se v její přítomnosti chovali jako naprostí blázni.

Teta Charlotte jí neustále předhazovala svou naději, že až bude připravená, najde si k sobě partnera, který bude pro ni ten pravý. Muže, který bude schopen ocenit jejího svobodného ducha a milovat ji takovou, jaká je, ne kvůli tomu, co díky ní může získat.

Pro některé mladíky bylo totiž zajímavou skutečností, že při vstupu do manželství obdrží muž, za nějž se provdá, věno nezanedbatelné velikosti; v každém případě bude dost velké na to, aby zvýšila jeho společenské postavení.

Tilly poznávala bohaté muže, pohledné muže, ale nikdy se ještě nezamílovala. Zklamaná a silně rozčarovaná z opačného pohlaví všemi těmi muži spíše opovrhovala, a to k velikému zděšení její tety, která upřímně doufala, že se co nejlépe provdá. Byla si jistá, že až skandál utichne a upadne v zapomnění a Tilly vstoupí na scénu společnosti, okamžitě se objeví spousta dychtivých mladíků z dobrých rodin, takže bude mít z čeho vybírat.

Slunce zvolna klesalo za mírné zvlnění parku, když se kočár s Tilly, Charlesem a tetou Charlotte vydal po příjezdové cestě k domu. Navzdory tomu, že teta Charlotte byla švagrovou Charlesovy a Tillyiny matky, Cranford Park nikdy nenavštívila. Zprávy o jejich nečekaném příjezdu se brzy roznesly chodbami celého velikého domu; netrvalo dlouho a mohli se uchýlit do přijímacího salonu, kde již našli stůl, na němž bylo prostřeno k čaji a svačině.

Tilly se podívala na Williama, který stál s Charlesem na opačné straně místnosti. Byl pohledný jako vždycky, ačkoli v sobě měl lehce arogantní rys, který si někteří lidé mylně vykládali jako chlad. Ve svém srdci to byl však vřelý a soucitný muž a všem bylo jasné, jak hluboce miluje svou manželku Annu. Hned v prvním roce manželství byli požehnáni zdravým synkem, který se jmenoval Thomas James Lancaster, budoucí lord Lancaster. Poté, co hocha hrdě předvedli své návštěvě, vzala jej Anna do dětského pokoje, aby ho uložila k odpočinku.

Teta Charlotte byla úchvatná žena. Vlasy už neměla tmavě hnědé jako v mládí, prosvítalo v nich mnoho šedých pramenů. Nosila je stočené do drdolu na temeni, takže vypadala vyšší, než ve skutečnosti byla. Kromě svého nepopíratelně atraktivního vzhledu a téměř zastrašující osobnosti, vládla navzdory svému malému vzrůstu takovou komunikační energií a šarmem, že ji nikdo nemohl přehlédnout. Od doby, kdy v Tillyiných patnácti letech zemřela její švagrová, vstoupila do jejího života a vedla svou milovanou neteř do dospělosti. Naneštěstí ji nic nepřipravilo na člověka typu Richarda Coulsona.

Vzhledem k tomu, že hrozilo, že Tillyina pověst bude zničená ještě předtím, než ji uvedou do společnosti, teta Charlotte se dohodla s Charlesem, že by měla spolu s Tilly z Cranfordu raději odjet, dokud řeči neutichnou a dokud nějaká další nešťastnice neprovede něco, kvůli čemu se na ni upře pozornost klevetníků. Zatím se však všichni soustředili na Tilly.

„Považovalo se za jednu dané, že Tilly, mladá dívka s neposkvřenou pověstí, vstoupí do londýnské sezóny a najde si vynikajícího manžela. Nemá pravděpodobně smysl o tom vůbec mluvit, ale to samozřejmě teď není možné,“ řekla a potřásla hlavou, až se jí drdol povážlivě zachvěl. „Vlastně je to naprosto vyloučeno. Šlechta by něco takového naprosto nenesla a ona by skončila ponížená a zoufalá. To nesmíme dopustit. V současnosti by se s ní nikdo nebavil, natož aby ji pozval na večírek nebo ji někomu představil.“

„Máš naprostou pravdu, tetičko Charlotte,“ přikývl Charles. „Samozřejmě, že to nesmíme dopustit. Lidé ze společnosti by ji nejspíš tolerovali, protože je nevlastní sestra markýze z Elvingtonu, ale kdykoli by

k tomu vyvstala příležitost, s potěšením by ji srazili v rozletu. Krátce, jednali by s ní jako s páriou.“

„Obávám se, že máš pravdu, Charlesi,“ pronesl William vážně. „Co se týče mě, klidně bych všechny ty snoby ze společnosti poslal do háje, ale to by Tilly také nijak neprospělo.“

Charles přikývl. „Cítím to naprosto stejně. S trochou štěstí se to do další sezóny přežene.“

William, který celou tu nešťastnou historii poslouchal s hlubokou lítostí, potřásl hlavou. „Viním za tuto situaci sám sebe. Naše matka mi Tilly svěřila do péče, abych ji ochránil nejen před mizery, jakým je Coulson, ale i před jakýmkoli dalším nebezpečím, které by jí mohlo hrozit.“ Jeho hlas zhořkl, když dodal: „Měl jsem ale na Cranfordu příliš mnoho práce se záležitostmi mého dědečka, jeho smrtí a posléze s mojí svatbou s Annou, takže jsem v tomto úkolu naprosto selhal.“

„Byla to i moje zodpovědnost, Williame,“ odpověděl Charles. „Ale byl jsem v poslední době tak zaneprázdněný, že jsem přestal dávat pozor na to, na čem skutečně záleží. Je důležité, aby Tilly měla svou sezónu. Tak by to pro ni naše matka chtěla.“

Tilly tam seděla a poslouchala, jak o ní ti dva mluví, jako by tam nebyla. „A co já?“ namítla. „Nezáleží snad i na tom, co chci já? Kdo stojí o nějakou sezónu? Podle toho, co o nich vím, je to hrozná nuda. Hejno holek, které dělají pořád to samé, chodí z plesu na ples a doufají, že uloví co nejlepší partii. Něco takového mě ani v nejmenším neláká. Pořád se jen usmívat, uklánět se na všechny strany a mluvit o ničem s mladíky, kteří si hledají co nejbohatší nevěstu. Nesnáším všechna ta společenská pravidla, která omezují lidi, jako jsem já. Připadá mi to všechno hrozně

hloupé a pokrytecké," dodala, posadila se vzpřímeněji a zvedla vzdorně hlavu.

„Ať je to, jak chce, Tilly," poznamenala teta Charlotte a usrkla si čaje, „určitě se příští plesové sezóny zúčastníš. Jako sestra markýze z Elvingtonu se nemůžeš moc dlouho schovávat. S trochou štěstí do té doby všechny ty nepřijemnosti pominou.“

„A co když ne? Co pak se mnou bude? Nemůžu Williamovi a Anně viset na krku donekonečna.“

„Musím ti snad opakovat," ozval se William, „že tohle je i tvůj domov, Tilly? Když jsem se vrátil z Indie, řekl jsem ti, že Cranford Park je domovem celé mé rodiny.“

„Já vím a jsem za to opravdu vděčná. Miluju to tady, ale mám pocit..." Odmlčela se, protože si nebyla tak úplně jistá, co cítí a co chce udělat.

„Možná bys stála o trochu víc vzrušení a zábavy?" mrkl na ni William.

„Možná ano. Ale po tom všem, co se stalo s Richardem Coulsonem, si nejsem jistá, co vlastně ve skutečnosti chci. Nemůžu ale docela určitě celý rok jen sedět a točit mlýnek palci, než nastane další sezóna. Navíc... můj poklesek nemusí být do té doby zapomenutý.“

William se na svou sestru podíval. Navzdory tomu, k čemu došlo s Coulsonem, na ni byl nesmírně pyšný a miloval ji. Jak dospívala, nabývala čím dál víc na kráse a půvabu. Sice s ní někdy bylo těžké pořízení, ale měla skvělou povahu; vždy byla hotová ku pomoci, přála si prožívat život v celé jeho plnosti, byla vřelá a velkorysá.

„Možná bych měl jeden návrh," ozval se Charles. „Dostal jsem dopis od právníka našeho strýčka Silase, který bydlel v Devonu.“

„Ano? A co je s ním. Už je po smrti, že?“

„Ano. Zemřel před třemi měsíci. Moc jsme ho neznali, protože odešel z domu v době, kdy náš otec a teta Charlotte byli ještě děti. Cestoval a v Londýně se ukázal jen velice zřídka. Jak víte, zemřel bezdětný a zdá se, že mi jako dalšímu v řadě odkázal svůj dům a pozemky Drayton Manor. Nevím, co bych si s ním počal a nemám chuť ani čas jet tam a všechno zařizovat. Východoindická společnost navíc zvažuje, že mě příští rok pošle do Indie, a já bych tam jel velice rád. Mohla bys tedy jet do Devonu místo mě, Tilly, kdybys chtěla. A ty taky, tetičko Charlotte. Možná by pro vás obě bylo dobré změnit prostředí. Mám dojem, že dům je blízko moře a mořský vzduch by vám určitě prospěl.“

Tilly na něj hleděla. „Jet do Devonu?“

„Proč ne? Myslím, že strýček Silas zanechal dům v dobrém stavu, ale i tak pro mě bude uklidňující vědět, že jsem nezdědil nějakou ruinu. Ačkoli, co budu s tím domem tak daleko od Londýna dělat, o tom skutečně nemám ani tu nejmilavější představu.“

Všichni tři na Tilly s očekáváním hleděli a čekali na její rozhodnutí. Necítila žádný smutek ani šok ze smrti svého nevlastního strýce. Silas Anderson byl muž, kterého v životě viděla jen několikrát. Podívala se na tetu Charlotte. „Ty bys tam chtěla jet, tetičko Charlotte? Strýček Silas byl tvůj bratr, že?“

Charlotte, která se se svým bratrem setkala naposledy při jedné z jeho zřídkačných návštěv Londýna, si vybavovala, jak nadšeně hovořil o svých cestách a o svém domě v Devonu. Už se nemohla dočkat, až uvidí na vlastní oči to, co tak živě popisoval. Široce se usmála a přikývla. „Ano, samozřejmě, že bych jela. Charles má pravdu. Mořský vzduch nám oběma udělá dobře. Nemyslíš, Tilly?“

„Ach, ano. Možná je to přesně to, co potřebujeme.“

„Tak se na to podívejme,“ odpověděl Charles s náklonností v hlase. „Když se na mě tak díváš, začínám rozumět tomu, jak je možné, že tě naši rodiče, tetička Charlotte, a dokonce i tady William tak rozmazlovali. Doufám, že se ti v Devonu bude líbit.“

Tilly se s láskou usmála na svého bratra a hluboce litovala zklamání, jež mu způsobila. Vždycky byl ztělesněnou slušností a ona svým lehkomyšlným chováním s Richardem Coulsonem přivodila hrdému jménu jejich rodu hanbu. „To, co jsem před chvílkou říkala, Charlesi, jsem myslela naprosto vážně. Už neudělám nic, co by vedlo k dalšímu poskvrnění mé pověsti.“

„Je velice snadné dostat se do řečí. Naopak to už tak snadné není. Navíc není možné se toho krutého stigmatu zbavit úplně. Lidé o tom sice po nějaké době přestanou mluvit, ale málokdy nezapomínají.“

„Já vím. Takže... ano, Charlesi. Moc ráda bych jela na pobřeží.“ Oči jí svítily touhou po dobrodružství. „Pokud si vzpomínám, strýček Silas se nikdy neoženil, a když se vrátil domů a zanechal svých cest, žil tak trochu v ústraní. Bude zajímavé vidět, jaká byla jeho existence.“

Charles přitakal. „Bez ohledu na to, že se neoženil, dokázal se velice dobře zaopatřit díky chytrým investicím do cornwallských dolů a podobných záležitostí. Hospodyně a majordom jeho domu očekávají, že přijedu převzít své dědictví, takže předpokládám, že dům bude v dobrém stavu. Všechno zařídím. Můžeme jim předem poslat vzkaz po některém z kočárů, které jezdí tím směrem. Paní Carstairsová tak získá čas, aby se připravila na váš příjezd.“

Následující dny uplynuly v horečných přípravách na možná i dlouhý pobyt v Devonu. William jim poskytl nádherný a pohodlný cestovní kočár tažený šesti koni, kočího jménem Dunstan a sluhu Grahama, který byl jeho synem. Služka tetičky Charlotte, Daphne, je také měla doprovázet. Kočár byl celý naložený krabicemi a zavazadly a všichni pobíhali kolem v posledních přípravách na cestu.

Než se naposledy rozloučili, Tilly přislíbila, že napíše, jak to bude jen možné. Anna, která držela v náručí malého Thomase, mávala za kočárem, který pomalu vyrazil na cestu. Tilly se naklonila na sedadle, aby ještě jednou zahlédla své dva bratry. Na okamžik jí zachvátila panika z toho, že je opouští, ale když jí tetička Charlotte chlácholivě stiskla ruku, věděla, že všechno nakonec dobře dopadne.

Po vyčerpávající cestě konečně dorazili do Devonu. Dny časného léta byly na cestu velice vhodné, protože nebyla zima ani úmorné horko. William je poslal na cestu se šesti vlastními koni, takže jim jízda trvala o něco déle, aby si koně mohli odpočinit, místo aby je během cesty vyměňovali. Byl si ale dost jistý, že by se jim nakonec v Devonu mohli hodit. Cesta nebyla nejpohodlnější ani odpočinková. Na cestách se pohybovali lapkové, takže se vždycky utábořili v hostincích na noc ještě předtím, než padla tma, aby minimalizovali nebezpečí, které z toho plynulo. Tilly ještě nikdy předtím neviděla moře, takže s úžasem hleděla na ty rozlehlé masy vody, protože jim Kanál málokdy mizel z dohledu. Od moře vanul lehký vánek, který hnal bělostná mračna nad pevninu. Ještě nikdy neviděla nic tak krásného a fascinovaně sledovala vlny, které se valily jedna za druhou a rozbíjely se na útesech.

Projeli vesnicí, kterou později poznala jako Biddycombe, v níž byly kamenné cesty a domky s doškovými střechami, které stály na svazích sbíhajících až k podkovovitému přístavu. Na jeho klidných vodách se pohupovaly malé loďky, na obzoru byly vidět dvě větší plachetnice a z menší vzdálenosti právě do přístavu mířilo několik středních lodí s nákladem sardinek.

Tilly se zahleděla do vnitrozemí, kde její pozornost upoutal velký dům v dálce. Jeho architektura byla středověká, byl trochu oprýskaný, ale přesto nádherný, jeho kameny byly šedé a ohlazené věkem. Okna zalévaná v olovu hleděla přímo na jih. Ze střechy se pyšně vzpínaly mohutné komíny, jako by svou majestátností chtěly soupeřit s okolními jilmy a topoly.

„Zajímalo by mě, kdo tam bydlí...“ poznamenala nahlas.

Teta Charlotte, která se už nemohla dočkat, až je kočár konečně odveze do cíle, kde na ně snad čekají pohodlné postele, potlačila zakašlání a pak kýchla. Posledních několik dní v kočáře hlavně pospávala a stěžovala si na silné bolesti hlavy. Dnes ji přepadla zimnice a Tilly i Daphne si o ni začínaly dělat starosti, protože to vypadalo, že se její stav stále zhoršuje. Oči měla těžké a horečnatě se jí leskly.

„Je mi moc líto, že se necítíš dobře, tetičko Charlotte. Hned, jak dojedeme do domu, musíš rovnou do postele. Požádám paní Carstairovou, aby poslala pro doktora.“

Tetička si otřela oči; byla příliš slabá na to, aby se přela. „Posteli se opravdu bránit nebudu. Pevně doufám, že má pro nás hospodyně připravené pokoje.“

Když cestovní kočár konečně zastavil před hlavním vchodem Drayton Manor, už padl soumrak.

Sídlo stálo pod majestátním útesem v krytém údolí. Tilly věděla, že dům je dvě stě let starý. Dozajista to není zrovna Cranford Park, pomyslela si v duchu, ale přesto se jí moc líbil. Břečťan, kterým byly porostlé všechny jeho zdi, mu dodávaly půvab a útulnost.

Dunstan seskočil z kozlíku a zabušil na dveře, které vzápětí otevřela žena, o níž Tilly předpokládala, že je to paní Carstairsová. Utírala si dlaně do zástěry a zastrčila si pod bílý čepeček několik uniklých pramenů šedivých vlasů.

„Vítejte v Drayton Manor,“ pozdravila je. „Už jsme vás čekali.“

„Děkujeme,“ odpověděla Tilly. „Je to úleva, že jsme konečně tady.“

„Honem pojďte dovnitř. Všechno pro vás je připraveno.“

„Toto je tetička Charlotte, sestra strýčka Silase. Necítí se dobře a musí jít hned do postele.“

„Samozřejmě,“ přikývla paní Carstairsová a soucitně se zadívala na tetičku Charlotte, která se snažila potlačit další záchvat kašle. „V přijímacím pokoji je zatopeno a postele jsou vyvětrány.“

Paní Carstairsová je uvedla dovnitř, kde je přivítala příjemná vůně včelího vosku, rozmarýnu, levandule a dalších květin, které byly naaranžovány ve váze uprostřed kulatého stolu. Tilly, která se krátce rozhlédla kolem sebe, zaznamenala, že na stěnách visí obrazy s mořskými výjevy i portréty jí neznámých a patrně dávno pohřbených lidí, jež lemovaly i točité schodiště do prvního patra.

Paní Carstairsová je uvedla do přijímacího salónu a odspěchala, aby přinesla pohoštění. Byla to přátelská místní žena, která v Drayton Manor dělala hospodyní už pěkných pár let.

Tilly se posadila k ohni do křesla s vysokým opěradlem, zatímco Daphne doprovodila tetičku Charlotte do jejího pokoje. Tilly se se zájmem rozhlížela kolem sebe a říkala si, že přesně tady zřejmě sedával strýček Silas, v zimě v létě popíjel svou brandy a poslouchal hučení větrů od moře, zatímco bavil svou společnost.

Paní Carstairsová ukázala Tilly pokoj, který pro ni vybrala, příjemnou místnost, vzdušnou a uklizenou, s postelí povlečenou čistým a vyvětraným ložním prádlem. Z oken, která vedly na jih a, jak ji ujistila paní Carstairsová, která poskytovala v letních měsících nadbytek světla, byl nádherný výhled do pečlivě udržované zahrady.

„Vy žádnou služebnou nemáte?“ zeptala se jí paní Carstairsová.

„Ne,“ potřásla Tilly hlavou. „Když bude třeba, podělíme se s tetičkou Charlotte o Daphne. Nijak mi ale nevádí postarat se o sebe i sama.“

„Dobrá, ale kdyby se ukázalo, že by toho na Daphne bylo příliš, máme tu služky, které tu práci znají a mohly by jí pomoci. Jsou to dívky z Biddycombe, které sem každý den chodí vypomáhat s pracemi kolem domu.“

„Děkuji, paní Carstairsová. Povedu to v patrnosti.“ Později se Tilly převlékla a šla se podívat za tetičkou Charlotte. „Jak jí je?“ zeptala se Daphne.

„Spí. Myslím, že nerušený dlouhý spánek jí udělá moc dobře.“

„Doufám v to. Pokud se její stav nezlepší, požádám paní Carstairsovou, aby ráno poslala pro doktora, který by ji mohl prohlédnout.“

Pak si Tilly dole v salónu pochutnala na osamělé večeři. Jídlo bylo prosté, ale výborné a skvěle

připravené. Po večeři se začala seznamovat se svým dočasným domovem; udělalo na ni dojem, jak kvalitně je dům vybavený jak nábytkem, tak knihami. Zdálo se, že strýček Silas během let dokázal vybudovat rozsáhlou knihovnu. Drayton Manor patřil k těm domům, z něž vyzařovala důstojnost a jakási solidní trvalost, Tilly si však nedokázala představit, že by se tu Charles mohl usadit... tak daleko od ruchu Londýna a jeho práce ve Východoindické společnosti.

Když se zahleděla z oken knihovny, opět zaujal její pozornost dům v dálce. Zářil v jasném měsíčním světle a jeho střechy a komíny se vzpínaly nad linii stromů. „Kdo žije v tom velkém domě, paní Carstairsová?“ zeptala se, když se v místnosti objevila hospodyně. „Vypadá krásně. A tak vznešeně.“

„A také takový je,“ přikývla žena a postavila se vedle ní. „To panství patří rodině Kingsleyových, hraběti z Cliftonu, Lucasu Kingsleymu. Patří mu tady v okolí také nejvíce pozemků a půdy. Poslední rok tady ale není. Myslím, že si drží jen základní personál a zaměstnává i správce, který dohlíží na záležitostech panství, ale kromě toho nikdo vlastně neví, kam se poděl, ačkoli lidé mají pochopitelně svá podezření.“

„Ten správce přece musí vědět, kde je, ne?“

Paní Carstairsová pokrčila rameny. „Možná to ví, ale nikomu nic neřekne. Já si ale myslím, že se hrabě už co nevidět ukáže.“

„Takže ten dům je prázdný? Nikdo další z rodiny tam nebydlí?“

„Je to smutné, ale je to tak.“

„Říkala jste, že lidé mají svá podezření. Co se mezi nimi povídá?“

„Hrabě má sestru – Cassandru. Všichni jí tu říkají

lady Cassie. Utekla za mužem, který odjel bojovat s Bonapartem. Zamilovala se do něj.“

Tilly, která byla v srdci veliká romantička, se na hospodyně zadívala s novým zájmem. „To od ní bylo velice statečné, paní Carstairsová.“

„Spíš bezhlavé, jak by řekl její bratr. Je to temperamentní a vznětlivý muž; nepochybuju o tom, že ho její čin velice rozlítil. Abych řekla pravdu, slečno Andersonová, myslím, že se za ní rozjel, aby ji přivedl zpět.“

„Probůh! A myslíte, že to udělá? Že se mu to podaří?“

Paní Carstairsová pokrčila rameny. „To se dozvíme časem. Víím ale jedno. Pokud se ale lady Cassandra nebude chtít vrátit, nevrátí se.“

„Jaká je?“

„Velmi se podobá svému bratrovi. Nejen vzhledem, ale i jinak. Je divoká jako okolní krajina i moře, vždyť tu taky vyrůstala. Mezi zdejší šlechtou je jako zářivý paprsek, má v sobě příliš mnoho života na to, aby ji někdo dokázal ovládnout. Je to rebelka, má svou hlavu a je odhodlaná žít si po svém. Když jí v tom někdo brání, dokáže se divoce vztekat. Její mysl není možné ničím spoutat, neuznává konvence a nenechá se jimi ovládnout jako vychované dívky z Londýna. A zamilovala se do stejné nezávislého a divokého ducha, jako je ona sama. Lord Clifton sem často chodil a trávil čas s panem Andersonem, který byl učeným mužem. Sedávali spolu dlouho do noci a mluvili spolu o věcech, o kterých spolu mluví chytrí a vzdělaní lidé.“

Tilly si tu scénu dokázala snadno představit. Rozhlédla se po místnosti, po sklenících plných jemného porcelánového nádobí, zrak jí utkvěl na nádherně

naleštěném povrchu stolů a stolků, na silném měkkém koberci; v rohu místnosti stál dokonce harpsichord. Bylo jasné, že si strýček Silas tento pokoj zařídil podle svého vkusu a zval si sem hraběte z Cliftonu, aby s ním sdílel jeho vkus a zájmy. Jak by si jen přála strýce Silase znát lépe!

Dalšího rána se Tilly zašla podívat za tetičkou Charlotte. Ulevilo se jí, když zjistila, že se jí daří lépe a že zakázala mluvit o doktorech, a tak se ve světle žlutých šatech a kloboučku stejné barvy, který jí seděl na tmavých vlasech, vydala ven z domu, aby si prohlédla zahrady. I zblízka se ukázalo, že jsou velice dobře udržované; keře byly pečlivě zastříhávány a všude zářily bohaté barevné květy.

Poté, co si prohlédla zahrady, nedokázala odolat vábení moře a vydala se po cestičce, která ji přivedla na pláž. Kolem cesty kvetly divoké květiny, šípkové růže, vřes a spletitě pokroucené stromy, ale všemu vévodilo moře, jehož hladina se třpytila ve slunci mezi porostem. Tilly cítila na rtech slanou chuť vzduchu a měla pocit, že by na tomto místě dokázala šťastně strávit zbytek svého života.

Nakonec se zastavila na kraji nízkého útesu. Před ní se rozkládala zářivá mořská hladina, jasná a hladká jako vybroušený vzácný kámen, její barva se měnila od hluboce modré k tmavě zelené tam, kde se u břehů stýkala s rozeklanými skalnatými útvary. Na hladině v dálce se kolébalo několik rybářských bárek a o kus dál byla vidět veslice s napnutými bělostnými plachtami, které zářily v paprscích slunce.

Tilly vstoupila na měkký písek rozehřátý sluncem a kráčela podél břehu na hranici přílivu. Po chvíli se zastavila a pozorovala aktivitu na palubě velké veslice, která byla zakotvená kus od pobřeží. Nějaký muž

zrovna slézal po provazovém žebříku na pravoboku do loďky s dalším čekajícím mužem. Za ním následovala jakási žena, a když se usadili, z lodi jim námořníci spouštěli zavazadla a další věci. Nakonec se loďka vydala ke břehu. Tilly zvedla ruku, zastínila si oči před sluncem a zvědavě ji sledovala. Kdo jsou ti lidé? Tilly připadalo zvláštní, že loď nezakotvila v přístavu, který viděla předešlého dne.

Chvíli trvalo, než loďka dosáhla břehu, dost dlouho na to, aby se na hladkém vlhkém písku objevil kočár. Jeho přítomnost Tilly sdělila, že příjezd loďky nebyl nečekaný. Nevšímal si vzrušení, které náhle pocítila, a z uctivé vzdálenosti hleděla na vysokého, štíhlého a svalnatého džentlmena, který s lehkostí, jež svědčila o jeho fyzické zdatnosti, přeskočil bort a seskočil do mělké vody. Na sobě měl tmavozelený kabátec, vysoké černé kožené boty a tmavé upnuté kalhoty. Pak se sehnul zpět k loďce, vzal ženu do náručí a postavil ji mimo zpěněné vlny.

Byla to dobře rostlá dívka s plnými nadry. Na sobě měla šaty se širokou sukní a na tmavých vlasech jí seděl modrý klobouček se stuhou pod bradou. Když se náhle zapotácela a přitiskla si ruku na ústa, došlo Tilly, že je jí špatně. Zdálo se jí, že té ženě může být okolo dvaceti let. Chvíli stála na písku, zatímco džentlmen, který ji doprovázel, se vrátil k loďce. Pohyboval se s lehkostí a lenivou kočičí grácií, která však nedokázala skrýt viditelnou sílu jeho svalů. Husté tmavé vlasy měl rozpuštěné, vlály mu kolem hlavy a dodávaly mu nezkrotného vzhledu.

Teď z loďky zvedl několik velkých kožených vaků a koš a předal je kočímu, který je naložil do kočáru. Pak podal ženě malý košík a začal se na něčem domlouvat s kočím. Žena košík náhle odložila na písek

a odběhla za kočár, odkud se začaly okamžitě ozývat zvuky hlasitého dávení. Tmavovlasý džentlmen se tím směrem netrpělivě zadíval s výrazem, v němž se mísilo pobavení a znechucení. Pak pokračoval v rozhovoru, jako by se nic nestalo.

Když Tilly viděla dívčino utrpení, nemohla jen tak odejít, aniž by jí nenabídla pomoc. Neuvažovala nad následky svého rozhodnutí a zamířila k nim, přičemž se soustředila na mladou ženu. Muž a jeho kočí při jejím příchodu zmlkli. Tilly obešla kočár, položila dívce ruku na rameno a nabídla jí kapesník.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se tiše.

„Florence není nejběhlejší v životě na moři,“ ozval se ostrý hlas. „Od chvíle, kdy se nalodila v Le Havre, je jí zle. Nastupte si do kočáru, Florence. Teď, když máte konečně pod nohama *terra firma*, měla byste se brzy cítit lépe.“

Tilly ztuhla, otočila se a pohlédla pevně na muže, který promluvil. Jeho naprostý nezájem o to, jak se mladá žena v jeho péči cítí, ji rozvzteklil a tváře se jí rozhořely hněvem. „A vy, pane, byste mohl projevit pochopení a dopřát jí chvíli, aby se dala dohromady, místo abyste ji vystavoval dalšímu nepohodlí.“

Zdálo se, že cizince zarazil její proslov i sebevědomí, s nímž na něj promluvila. Pak se mu v očích postupně rozhořel oheň, když shlížel na hrdou mladou ženu, která na něj pohlížela s neskrývaným hněvem a pohrdáním. Měla v sobě jistou důstojnost, která jej proti jeho vůli zaujala. „Byl bych vám vděčen, kdybyste se nepletla do věcí, které se vás netýkají, mladá dámo. S Florence není nic, co by nespravila pevná země. A teď buďte tak laskavá a ustupte. Musíme se vydat na cestu,“ řekl. „No?“ dodal, když se nehýbala.

„Jste snad nejen tupý, ale také hluchý?“ Tilly se

musela držet, ale přesto nezvládla svůj hněv. Snad ještě nikdy na nikoho nepromluvila tak hrubě.

Mužova tvrdá ústa se hořce zkřivila vzhůru v pokusu o pobavený výraz. Oči mu potemněly. „Chápu a slyším velmi dobře, nemusíte se tedy uchýlovat k nezdvořilosti. Jak bych vás vůbec mohl neslyšet, když se nedokážete ovládat natolik, abyste ztišila hlas?“

Neustoupila a vyzývavě mu hleděla přímo do očí. „Musíte mi laskavě prominout, pokud mám starost, když vidím někoho, kdo se očividně cítí špatně. Jestliže jste čestný muž, dohlédnete na to, aby o tu dívku bylo citlivě a soucitně postaráno,“ řekla s úmyslem zapůsobit na jeho lepší stránku, měl-li nějakou.

Jakýkoli argument, který by snad onen cizinec mohl vznést, byl utišen jejím klidným odmítnutím nechat se jím zastrašit. Zvedl obočí a v očích mu zasvítily ohníčky humoru. Pak se podíval na kočího. „Řas aby to spral, Brownlowe! Vypadá to, že jsem obviněn z necitlivého a nečestného chování.“ Opřel si ruce v bok a shlížel ze své výšky na Tilly. „Chápu vás, ale já vnímám situaci, v níž se Florence ocitla, poněkud odlišným způsobem. Ale abych vás uklidnil,“ dodal a bojoval s netrpělivostí z tohoto nečekaného zpoždění a touhou být už na cestě, „ujišťuji vás, že se Florence v mém domě dostane veškerého soucitu a potřebné péče.“ Pak se podíval na Florence. „Nastupte si do kočáru, Florence.“

„Ano, pane,“ zašeptala dívka poslušně a utřela si ústa kapesníčkem. „Velice se omlouvám.“

Tilly se obrátila a znovu se podívala na toho džentlmena, který se teď mračil. Jeho hlas byl dokonale klidný, ale měl v sobě jakousi ostrost, kovový osten, který jí byl nepříjemný a který, jak si dokázala

představit, mohl nahánět strach. Jeho tvář byla zcela bez výrazu ale přesto působila hrozivě. Vyzařoval auru tvrdosti a bezohlednosti, při níž jí stydla krev v žilách. Byl pohledný poněkud temným způsobem, a nedalo se popřít, že jeho průzračně světlé modré oči v opálené tváři shora obkroužené tmavým obočím působily fascinujícím dojmem.

Když Florence vykročila ke kočáru a zapotácela se, cizinec podrážděně mlaskl a Tilly se k němu prudce obrátila a zamračila se na něj. „Dejte jí, proboha, pár minut, nebo jí pomozte!“

Její hlas byl tak autoritativní, že toho arogantního a sebevědomého džentlmena na okamžik vyvedl z míry. Pak ucítila, jak se jí na paži sevřela ruka, obrátila se a viděla, že se na ni ta mladá žena prosebně dívá. „Je to v pořádku, skutečně. Dokážu to sama.“

„Tak vidíte!“ pronesl muž posměšně, ale z jeho tichého hlasu bylo cítit, že vši silou potlačuje vztek. „A teď vám říkám naposledy, Florence. Nastupte si.“

Mladá žena ho tiše poslechla, jeho autorita nepřipouštěla už žádný další odpor. Sklopila hlavu a Tilly si byla jistá, že v jejích velkých tmavohnědých očích zahlédla záblesk slz. Kočí zvedl ze země její košík a podal jí ho; položila si ho s velkou opatrností na sedadlo vedle sebe a pak se podívala na Tilly. „Jste nesmírně laskavá,“ poznamenala tiše, „ale prosím, nedělejte si se mnou žádné starosti. Cestování po moři mi zkrátka nedělá dobře. Jsem ráda, že už stojím na pevné zemi, která se nekymácí jako splašený kůň. Brzy mi bude lépe.“

„No, tady to máte! Co jsem vám říkal?“ obrátil se muž k Tilly. „Florence je silná mladá žena. Její nevolnost velmi brzy pomine.“

Tilly na něj upřeně hleděla se vzdorem v očích.

Předpokládala, že je zvyklý na naprostou poslušnost, že je to tyran, který si libuje ve své moci, kterou má nad ostatními. Už teď jí bylo jasné, že jí není ani v nejmenším sympatický. „V tom případě vás už nebudu dál zdržovat.“

Podíval se na ni těma svýma očima, které zdánlivě pojaly naprosto vše, ale nedaly ani v nejmenším najevo, co si jejich majitel myslí. Pak zvedl obočí a rty se mu v jednom koutku zkřivily vzhůru v náznaku úsměvu.

Náhle znejistělá ustoupila, když nasedl za mladou ženou do kočáru. Pak se na ni znovu zadíval a tentokrát mu na rtech pohrával neskrývaně chladný úsměv. Tilly cítila, jak v ní vzrůstá napětí a bezděčně ještě o krok ustoupila. Najednou si přála, aby tu nebyla sama. Netušila, proč se tak cítí, ale v jeho výrazu a těch pronikavých očích bylo cosi, co ji varovalo: bylo jasné, že mu není o nic sympatičtější než on jí.

Poté, co vydal příkazy Brownlowovi, zahlédla Tilly v jeho tváři jakýsi dravčí výraz a uvědomila si, že si z tohoto vznětlivého muže udělala nepřítele. To ji pochopitelně popudilo, takže se zatvářila povýšeně a zvedla vzdorně bradu. Ne, že by jí sešlo na tom, jaký má ten člověk na ni názor. Záleželo jí jedině na Florence a litovala, že si musí nechat poroučet někým tak nepříjemným a panovačným.

Bez dalšího slova se obrátila na podpatku a vykročila opačným směrem. Teprve v té chvíli zaslechla, jak se z kočáru ozval tenký dětský pláč. Prudce se obrátila, hleděla za kočárem, který ujížděl po hladkém písku, a uvědomila si, co bylo v onom krytém košíku, s nímž všichni zacházeli tak opatrně.

Dítě!

Tilly kráčela po břehu a hleděla na vlny, které jí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zničená pověst. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.